

sincsen. Talán mert az iskolában tanult versikék is ereszkedő jellegűek? Vagy a gyermek-ösztönben töretlenül él a magyar nyelv lejtésének alapkaraktere?

A következőkben a beküldött gyermek-kéziratokból mutatunk be néhányat. Mínt hogy a gyermek-líra minden típusából most úgyszem adhatnánk szemelvényt, ezért nem a legjellemzőbbeket, hanem a legszebbeket igyekszünk az olvasó elé tárni. A verseket a kéziratokból változtatás nélkül másolva, a helyesíráshibákat is meghagyva nyújtjuk.

*

Sallay Erzsike két költeménye nyissa meg a sort: kb. ötven, egytől-egyig érdekes verse közül választottuk ki őket. A kis költőnő 1932. májusában született; Budapesten az Érsek-utcai elemibe jár; e két versét az 1939—40-es tanévben, tehát 7—8 éves korában írta. Nyilván rendkívül éleseszű, eredeti észjárású, meditáló hajlamú és talán kissé túl-pajtástalan gyerek lehet; füzetének egyik lapján ezt a sajátos aforizmát találjuk: „Írj lassabban úgy telik az idő!” A játszótársak nélkül nevelkedő gyermek kergeti így a perceket. Gondolkozásmódja nem mellérendelő-jellegű, mint a legtöbb gyermeké, hanem összegező: a verseiben nagyszámmal mutatkozó benyomásokat egy-egy konklúzióban foglalja össze. A „Hó borult a hegytetőre!” című versben a helyzeti- („jaj de csúszós ez a jég”), látási- („milyen havas a lég”) és tapintási- („az orromra száll a hó”) impresszió és a felnőttektől tanult ismeret („ez csakis északon terem”) egyetlen összegezésbe torkollik („bizony furcsa”). A „Lédi” vers utolsó szakasza is sommázás. Még a szülei iránt érzett hálát sem az iskolában tanult szövegekkel, hanem eredeti gondolkodás nyomán fejezi ki; anyjához írt egyik versében ezt a két sort leljük: „Kirándulást tettél velem, hogy erősebb legyek — És vártak minket már odakünn erdők völgyek hegyek”. — Igazi mai városi gyermek: mozgalmatosan vibráló impresszionizmusa, törékeny kecsessége és ösztönös eleganciája nem a robusztus egészség világából való, viszont irodalmi szempontból éppen ez adja a költeményei különleges varázsát. Itt közölt két írása csupa naív nyelvi báj és friss csillogás-villogás:

HÓ BORULT A HEGYTETŐRE!

Hó borult a hegytetőre!	Jaj de csuszós ez a jég
Alig látok most előre!	És milyen havas a lég
Ez a sok köd! Jaj Istenem!	Jaj most nincs világos, nem süt a nap!
Ez csakis északon terem!	Milyen furcsa sötét ég alatt!

És ez méreg! Az óromra száll a hó
Ez nem kellemes, nem valami jó
De bizony furcsa mikor hull a hó!

LÉDI.

Lédi közönséges tacskó.
Hosszú fülecskéit lengeti a szél,
Kap jó sok csokit kocka cukrot
Mindhiába cudarul jól él.

Görbe lába gyorsan szalad
Hogyha kicsi cicát lát.
Két hátsó lábára áll:
Pitizik. Így kéri a vacsorát.

Száz szónak is egy a vége
Nagyon él a kicsi Lédi
És ha ugat, biztosan ezt ugatja:
Jaj de pompás, jaj de jó élni!

*